

Covarxins i diàspora

RODA

Si reviséssim les estadístiques de població dels darrers setanta anys ens adonaríem de com, a les Coves d'una manera imparable, el cens poblacional ha anat disminuint. L'any 29 el municipi comptava 5.029 habitants, l'any 58 n'érem 2.676, al 87 només 2.106 i en l'actualitat n'apleguem 1.900 justets.

Les taxes de mortalitat i natalitat mai no han estat gaire diferents a les de la resta de la població valenciana o espanyola. No és, doncs, per motius de salut que el nostre poble sofreix històricament pèrdua de població. La causa és exclusivament econòmica.

La fi de la guerra i el corresponent daltabaix polític i social va, com no, obligar a una poca gent a reubicar-se, però sense excessiva incidència en el recompte de veïns.

El cop mortal i la sofregada forta els va rebre la nostra demografia arran de les brutals gelades que van malmetre el terme l'any 56. Després de la catàstrofe i la coincident ruïna del camp, la nova situació dona feina, i encara tan sols als més valents i optimistes, un parell d'anys. Apenes el temps de tallar els arbres, replantar-los i fer carboneres.

Esperar que els bancals devinguessin productius resultava vitalment impossible. Així l'anterior degoteig cap a les emergents zones industrials de Catalunya i la rica França, demanadores d'aquella mà d'obra imprescindible per al nou ímpetu industrial, esdevingué allau imparable resseguint el camí, ara més trillat, que els pioners marcaren i acabà transformant-se en obsessió per atényer la nova figura laboral recent descoberta: la del "col·locat". Arribar a "col·locar-se" era la fita. Col·locar-se significava treball diari, fixe, a cobert, poc o molt remunerat però cobrat a fi de mes. Si la col·locació podia consistir en feinejar una porteria esdevindria el "summum", l'enveja de tothom, car a més de sou implicava vivenda gratuïta. Vivenda que certament seria una miqueta més estreta i fosca que la que es deixava al poble, però per unes persones tant esforçades, austeres i treballadores això no importava.

Per altra banda els actuals llauradors difícilment poden retenir els fills, no només per la duresa de les tasques del camp, la dependència de la meteorologia i la variabilitat del preu de les collites, si no

que a diferència dels residents al Principat ens hem donat una tradició hereditària nefasta ignorant la figura de l'hereu. Per molt gran que el pare faci la finca, al moment de la seva mort, es farà el proporcionat repartiment entre la totalitat dels fills i la terra tornarà a esdevenir minifundi. La mateixa història es repetirà idènticament amb els néts i mai hi hauran ni finques ni granges folgades.

Conseqüentment tampoc hi haurà acumulació de capital ni la simultània reinversió (agrària i, sobretot, industrial) amb la corresponent feina pels mes desposseïts.

Els darrers vuit anys els covarxins hem sabut exercir el constitucional dret a l'ensenyament d'una manera formidable. Moltíssims joves són universitaris o han obtingut qualificacions professionals. Difícilment al poble podran exercir una cosa o l'altra i es veuen també abocats a cercar nous horitzons.

L'únic increment objectiu del cens amb nous veïns ha estat generat per unes persones a les que cal tractar amb el màxim respecte i admiració. No en va són fills més dinàmics dels llocs d'on provenen. Estan revivint, amb moltes dificultats evidents, la història de tants i tants covarxins de naixement. Ells són els "altres covarxins". Són aquells que accepten allò que nosaltres ja no volem: treball, vivenda i jornal precari. Aquests altres covarxins són els Sadiki, Zahid, Chovaiibe, Sadik, Zoubir, Ghoufairi...siguen tots benvinguts.

Diuem els estudiosos que els individus no tenim una única identitat. Segons ells

la nostra psicologia íntima recull diversos sentiments indentitaris sobreposats. Ho anomenem "Identitats Concèntriques" la qual cosa, aplicada a nosaltres, voldria significar que som covarxins, valencians, espanyols, europeus i finalment ciutadans del món.

Ningú quedaria estranyat si afirmem que els fills de les Coves sentim molt més arrelada la identitat covarxina. És per nosaltres la primera Patria i n'exercim l'estima sense reserves. Vivim l'exili econòmic amb gran nostàlgia aprofitant al màxim els avenços tecnològics que ens apropen de l'enyorat poble. La comoditat de les comunicacions viàries permet als joves estudiants passar el cap de setmana a la població. Els grans fan les combinacions laborals precises per gaudir de ponts, festes i vacances a la casa que mantenen oberta i arrelada a les Coves.

Per mantenir satisfetes les ànsies de palpar el poble quan estem lluny d'ell, disposem d'un vincle insubstituïble que a més canalitza les inquietuds per rebre o generar notícies i informacions. És el fòrum on els residents i absents ens comuniquem tot a tots. Sabem així dels viatges, festes, actes de plens municipals, cròniques, esdeveniments socials, vida als masos, estudis sobre el nostre passat etc... Això, des de fa deu anys, ho ha fet possible la publicació bimestral de l'Associació Cultural Tossal-Gros, també disponible en versió Internet per als informatitzats. És doncs un servei esplèndid per vertebrar la comunitat covarxina resident i la dispersa que cal mantenir viva i potenciar-la.

Llarga vida a l'Associació!!